

บทนำ

นี่หรือหลานชาย...ญาติเพียงคนเดียวที่เหลืออยู่ของเธอ

"ทำอะไรอยู่จ๊ะหนุ่มน้อย" ชลีนทราส่งเสียงหวานถามไปทั้งที่ใจ
ลั่นๆ มือเรียวลั่นสะท้านอย่างไม่อาจควบคุม ภาพความทรงจำมากมาย
หลังไหลหวนคืนกลับเข้ามาในหัวงำหนึ่ง รวกับสายน้ำซึ่งไหลทะลัก
ออกจากทำนบที่เจ้าของพยายามอุดรอยรั่วอย่างเต็มความสามารถ

เจ้าของดวงตาสีน้ำตาลใสแป้วหันกลับมาตามเสียงเรียก รื้อรอย
แห่งความไม่แน่ใจปรากฏบนเค้าโครงใบหน้าเล็กซึ่งเธอคุ้นเคยดี ก่อน
ที่เด็กชายตัวน้อยจะเอื้อนเอ่ยออกมา

"รอคุณพ่อมารับครับ"

"ชื่ออะไรคะคนเก่ง" ร่างอรชรยอบกายนั่งลงข้างเด็กน้อย "ครู
ชื่อชี่สนะคะ"

"เฟิร์สครับ"

"น้องเฟิร์สทำอะไรอยู่คะ" เธออดไม่ได้ที่จะเอื้อมมือไปเกลี่ย
เส้นผมสีดำสนิทของเด็กน้อยข้างกาย น้ำตาพานจะไหลออกมาเสียให้
ได้ บางภาพในอดีตดูบวบอยู่ในสมองราวกับภาพสไลด์บนแผ่นฟิล์ม

หัวใจสั้นไหวตามแรงอารมณ์ที่สะท้อนสะท้อนอยู่ในอก

"ครูซีล" เด็กชายตัวน้อยส่งเสียงแผ่วเพราะเห็นน้ำใสๆ รื่นในหน่วยตาคู่สวยของคุณครูร่างบาง

"อ๊ะ ครูนี่แยจ้จ้ง ผุ่นเข้าตานะ" หญิงสาวรีบใช้นิ้วเรียวกวาดน้ำตาทิ้งแล้วฝืนยิ้มออกมา

"น้องเพิร์ลสะคะ คุณพ่อมารับแล้วนะ"

เสียงเปิดประตูดังขึ้น ก่อนที่ผู้มาใหม่จะชะงักงันไปเมื่อเห็นร่างบอบบางซึ่งนั่งอยู่กับเด็กน้อย ขณะที่ร่างเล็กรีบหัดกายลุกขึ้นยืนด้วยสีหน้ายินดี

"ได้เวลากลับบ้านแล้วคนเก่ง" ชลินทราหยิบกระเป๋าเป้ข้างกายส่งให้เด็กชายตัวน้อยทั้งรอยยิ้มอ่อนโยน "แล้วเจอกันนะคะน้องเพิร์ล"

"สวัสดีครับคุณครู" หนูน้อยยิ้มจนตาหยี ยกมือไหว้ทำความเคารพคุณครูที่เพิ่งรู้จักหมาดๆ ก่อนจะวิ่งต้อออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว

"ไม่ทราบว่าคุณอยู่ที่นี้" เสียงอี้อักข์ของคุณครูอนุบาลตัวจริงดังมาหลังจากร่างของเด็กน้อยลับไปแล้ว

"ไม่เป็นไรหรอกคะ แต่ถ้าไม่เป็นการรบกวน ขอคุยด้วยสักครูได้ไหมคะ" รอยยิ้มบางปรากฏบนดวงหน้าหวาน มีอีกหลายเรื่องราวเหลือเกินที่เธออยากรู้เกี่ยวกับเด็กชายตัวน้อยซึ่งเพิ่งจากไป

เป็นอีกหนึ่งเย็นย่ำแล้ว หากจุดหมายปลายทางของหญิงสาวก็ยังคงเป็นห้องเรียนห้องเดิม ด้วยรู้ว่าภายในห้องนี้ยังจะต้องมีเด็กน้อยคนหนึ่งนั่งอยู่ลำพัง รอผู้เป็นพ่อมารับ

"รอคุณพ่ออยู่หรือคะน้องเพิร์ล" ชลินทราส่งเสียงหวานใสดังเข้าไปในห้อง

"ครับ คุณครู"

'เป็นเด็กไม่ค่อยพูด แต่เรียกได้ว่าฉลาดกว่าเด็กรุ่นเดียวกัน

คุณพ่อเป็นนักธุรกิจใหญ่ ไม่ค่อยมีเวลาให้...และไม่มีแม่!!!' นี่คือคำจำกัดความสั้นๆ เกี่ยวกับเด็กชายตัวน้อยที่เธอได้ฟังมาจากครูประจำชั้น ซึ่งบางเรื่องเธอรู้อยู่แล้ว...รู้ดีเสียด้วย

"งั้นคุณครูนี่เป็นเพื่อนนะคะ" หญิงสาวยิ้มกว้าง ทิ้งตัวลงนั่ง พลงงเอื้อมมือไปลูบศีรษะสวยได้รูปของเด็กน้อยผู้มีสีแววจะหล่อเหลาในอนาคต...เหมือนพ่อ "วันนี้มีการบ้านหรือเปล่าคะคนเก่ง"

"เสร็จหมดแล้วครับ"

"แหม เก่งจริงๆ เสียด้วย" เมื่อเห็นว่าคำตอบที่ได้กลับมาเป็นเพียงรอยยิ้มเล็กๆ หญิงสาวจึงหาเรื่องชวนคุยต่อ "หิวรีเปล่าครับ เดี่ยวครูหาขนมให้ทานเอาไหม"

"ไม่หิวเท่าไรครับ"

"ไม่หิวเท่าไร...เอ๊ แสดงว่าหิวใช่ไหมคะเนี่ย ไปกับคุณครูดีกว่าค่ะ เดี่ยวจะพาไปเที่ยวห้องครัวของโรงเรียนเรา มีขนมอร่อยๆ รออยู่ที่นั่นตั้งเยอะ" เธอว่าแล้วลุกขึ้นยืน พยุงร่างเล็กๆ ของเด็กน้อยให้ยืนพร้อมกัน "น้องเฟิร์สชอบทานหวานไหมคะ ครูชอบของหวาน"

ชลินทรหาหาหัวข้อชวนเด็กน้อยคุยไปตลอดทาง เด็กคนนี้อาจจะพูดน้อยจนคล้ายขาดความอบอุ่น และแม้จะแทบไม่มีคำตอบกลับมาจากปากเด็กน้อยยามเธอถามไถ่ แต่เป็นเรื่องช่วยไม่ได้ที่เธอจะหลงรักเด็กชายคนนั้นมากขึ้นเรื่อยๆ หลานชาย...ญาติร่วมสายเลือดเพียงหนึ่งเดียวที่เหลืออยู่ของเธอ

หวังว่าการตัดสินใจที่จะกลับมาเผชิญหน้ากับช่วงเวลาซึ่งขาดหายไปห้าปีของชีวิตเธอครั้งนี้จะเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง

และหวังว่าครั้งนี้...หัวใจที่แหงนวินของเธอจะได้ถูกเติมเต็มเสียที

บทที่ ๖

ชลินทรายืนเกาะกระจกมองภาพคุณครูอนุบาลคนหนึ่งส่งเด็กชายตัวน้อยขึ้นรถยนต์สัญชาติยุโรปคันหรูซึ่งมาจอดรับอยู่หน้าประตูโรงเรียน แต่ยังไม่ทันที่รถคันนั้นจะวิ่งออกไป เสียงประตูเลื่อนเปิดก็ดังขึ้น หญิงสาวผินหน้ากลับไปมอง ก่อนจะยิ้มออกมาเมื่อเห็นว่ามีผู้มาใหม่เป็นใคร

"แปลกใจจัง เห็นคุณหนูสาละมาเดินเล่นในโรงเรียนอนุบาล"

"พูดดีไปนะยะยัยชีส ถ้าไม่เห็นว่า เป็นเพื่อนสนิท แม่จะเชกหัวให้" วีรภัทราค้อนขยับ ก่อนจะพาร่างอวบของตัวเองไปเข้ากอดเพื่อนรักเสียแน่น "ฉันขอกอดหน่อย แต่บอกไว้ก่อนว่าไม่ได้กอดเพราะปลื้มคำทักทายของแคะนะ"

"แกอ้วนขึ้นหรือเปล่านี่" คนถูกกอดทัก เลยกอดแน่นขึ้นเหมือนจะแกลิ่ง

"หยาบคาย เขาเรียกว่าอวบอันกำลังดียะ"

"ยัยลี ฉันหายใจไม่ออก ปล่อยๆ" ชลินทราร้องปนเสียงหัวเราะ

"ดี ให้ขาดอากาศตายไปเลย" คนมีหุ่นอวบอันกำลังดีว่า แต่ก็

ยอมปล่อยให้โดยดี "หนีไปอยู่อเมริกาตั้งนานนม เคยกลับมาให้เจอหน้าเจอตาแค่ครั้งเดียวเมื่อห้าปีที่แล้ว แถมพอแกจะกลับมาอยู่ถาวรก็เล่นมาถึงเมืองไทยตอนฉันไปเกาหลี อยู่ตั้งนานไม่รู้จักกลับ ดันกลับตอนฉันไม่อยู่"

"แล้วเป็นความผิดของฉันหรือไงเล่าที่เกาหลีไหลคลั่งไคล้เรจนถึงขนาดลงทุนไปดูคอนเสิร์ตที่เกาหลีนะ" คนเพิ่งกลับจากอเมริกาซ้อนปะหลับปะหลือก "ทั้งที่ฉันโทรมาบอกแกก่อนตั้งนานว่าจะกลับเมืองไทย ใครกันแน่ะที่เห็นนักร้องดีกว่าเพื่อน"

งานนี้คนคลั่งไคล้เรนเลยได้หัวเราะแหะๆ อย่างยอมจำนนต่อความบ้านกริ่งของตัวเอง วีรภัทราริบลูบมือลูบแขนเพื่อนที่กำลังทำท่าจะอนออยู่มร่อ

"น่าๆ แกก็...แต่ฉันก็ไม่ลืมสิ่งพวกคุณครูที่นี้ไว้ใช้ไหมล่ะว่าแกจะมานะ เรียบร้อยดีหรือเปล่า"

ชลินทรายิ้มขำท่าทางของเพื่อนก่อนจะถอนหายใจยาว

"เรียบร้อยสิ ฉันได้เจอกับหลานชายคนเดียวของฉันแล้ว หน้าเหมือนพ่อเต๊ะ เห็นแล้ววี้..."

วีรภัทราเห็นเพื่อนเงยไปเสียดๆ เลยสายหน้า ยกมือขึ้นมาตบไหล่อีกฝ่ายเบาๆ เป็นเชิงให้กำลังใจ

"มันห้าปีแล้วนะแก จะต้องให้ฉันบอกอีกกี่ครั้งว่าเรื่องที่เกิดขึ้นมันไม่ใช่ความผิดแกเลย" ชลินทรายังเงยบ วีรภัทราเลยสายหน้าอีกครั้งแล้วเปลี่ยนหัวข้อสนทนา "แล้วที่แกทำงานดีเงินเดือนแยะจากอเมริกากลับมาเมืองไทยเพื่อมาลงทุนเปิดร้านอาหารกับฉันนี่คิดดีแล้วหรือยะ"

"แกเป็นคนให้ฉันสัญญาเองไม่ใช่หรือไง ว่าสักวันเราสองคนจะต้องลงทุนเปิดร้านอะไรสักอย่างด้วยกัน" ชลินทราเอานิ้วจิ้มหน้าผากเพื่อน "เปลี่ยนใจตอนนี้ฉันเอาตายนะยะ"

"หุย ฉันกลัวแกจะชิงหนีกลับไปอเมริกามากกว่าอีก"

"คุณหนูสาวสี่ขา ดิฉันตัดสินใจแล้วนะคะว่าจะกลับมาอยู่เมืองไทย"

"ฉันบอกแกกี่ครั้งแล้วยัยซีสว่าไม่ให้เรียกฉันว่าคุณหนูสาวสี่"

วีรภัทราย่นจมูกอย่างขัดใจ แต่เมื่อเห็นเพื่อนรักยังทำหูทวนลม สุดท้ายก็เลยยอมแพ้ "แกไปกับฉันดีกว่า คุณหญิงแม่ของฉันอยากเจอหน้าแกจะแยแล้ว ไม่เข้าใจเลยจริงๆ ว่าทำไมแม่ฉันพูดถึงแกมากกว่าพูดถึงฉันที่เป็นลูกแท้ๆ เสียอีก"

"ก็ฉันเป็นเด็กดีนี่ยะ ไม่เหมือนแก" ชลินทราหัวเราะด้วยท่าที่เยาะเย้ย สาวร่างอวบเลยหยิกหมับเข้าให้ด้วยความหมั่นไส้ ทั้งสองสาวสบตาก่อนจะยิ้มให้แกกันด้วยรู้แสบใจ...เวลาไม่ได้สิ้นกลิ่นมิตราภาพระหว่างพวกเธอทั้งสองคนเลยแม้แต่หน่อย

คุณหญิงเลอลักษณ์ทอดสายตามองหญิงสาวซึ่งรักประหนึ่งลูกในไส้อย่างอ่อนโยนไม่ผิดกับที่เคยเป็นเมื่อหลายปีก่อน ส่วนลูกสาวในไส้ตัวจริงนั่งอยู่บนโซฟาอีกตัวไม่ไกลกัน และกำลังละเลียดไอศกรีมด้วยท่าทางเอร็ดอร่อย

"เราน่ะไม่ยอมกลับมาเมืองไทย พอกลับมาตอนที่เกิดเรื่อง...ทั้งที่เป็นเรื่องใหญ่ขนาดนั้นก็เลยยอมมาหาแม่ ทำเอาแม่เป็นห่วงเสียแทบแย่ ยิ่งคืนะที่ติดต่อบรรยากาศกับรูปมาบ่อยๆ ให้พอเชื่อได้ว่าสบายดี ไม่งั้นแม่ก็ว่าจะให้ยัยสี่ไปบังคับพาตัวกลับมาเมืองไทยเสียเลย"

ชลินทราเพียงยิ้มรับแต่ไม่ตอบอะไร รู้ว่าคุณหญิงเลอลักษณ์ซึ่งเธอเคารพรักเสมือนเป็นมารดาคนที่สองนั้นเข้าใจเหตุผลว่าทำไมเธอไม่ยอมกลับมาเมืองไทยทั้งที่เกิด 'เรื่องใหญ่ขนาดนั้น' หากท่านก็คงอดหวังไม่ได้ตามประสาผู้ใหญ่

เวลาผ่านไปเร็วเหลือเกิน นับจากวันที่เธอมาพบมารดาของเพื่อนที่สนิทกันตั้งแต่สมัยมัธยมเป็นครั้งแรก ชลินทรายังจำได้ดีว่าเธอ

ประทับใจกับความอ่อนโยนและความเป็นกันเองของคุณหญิงเลอลักษณ์ มากแค่ไหน และความประทับใจนั้นก็ไม่เคยลดน้อยถอยลงเลยจนถึงวันนี้

ครอบครัวของวีรภัทราเป็นตระกูลเก่าแก่ อาจไม่ได้ร่ำรวยถึงขั้นติดอันดับ แต่ก็ได้รับการยอมรับนับถือและเป็นที่ยอมรับของบุคคลทั่วไป ในฐานะเจ้าของสถานศึกษาเอกชนชั้นนำหลายแห่งของเมืองไทย บิดาของวีรภัทราเสียไปตั้งแต่วันที่เธอจะมารู้จักกับชลินทราเสียอีก และคุณหญิงเลอลักษณ์ก็เฝ้าเลี้ยงดูลูกสาวคนเดียวด้วยตัวเอง ซึ่งท่านก็ทำได้เสียด้วย ดูได้จากการที่ตอนนี้วีรภัทราก้าวเข้ามาดูแลรับผิดชอบกิจการเกี่ยวกับสถานศึกษาของครอบครัวได้เป็นอย่างดี

"แหม คุณหญิงแม่ขา เป็นลี้ก็คงไม่อยากจะกลับนักหรอกจะงานออกจะดีดี แถมเงินเดือนยังดีดูใจ"

"ต่อให้งานดีเงินดียังไง แต่ที่ไหนก็ไม่สุขใจเหมือนบ้านเราหรอกจะคุณหนูสาละ" คุณหญิงเลอลักษณ์ค้อนไล่ลูกสาวอย่างหมั่นไส้ "จริงสิ แล้วนี่ได้ยินลี้บอกว่าซีสจะหุ้นกับลี้เปิดร้านอาหารหรือลูก"

"คะ ก็...เบื้องานออฟฟิศ แล้วก็อยากจะมามีกิจการของตัวเองตามที่เคยร่วมฝันไว้กับลี้ด้วย"

"ดีแล้วจะ นี่แม่ให้ลี้ไปดูตึกที่แม่ปล่อยให้คนอื่นเช่าแล้วนะ โชคดีที่เขามดสัญญาพอดี แม่ก็เลยว่าจะยกให้ลี้กับซีสเอาไปทำร้านอาหารกัน ทำเลดีด้วยสิ"

"จะดีหรือคะ" ชลินทรารู้ลี้ไม่ค่อยสบายใจเพราะรู้ว่าคุณหญิงเลอลักษณ์ไม่มีทางเก็บค่าเช่าจากเธอแน่นอน

"ถ้าเรื่องค่าเช่าละไม่ต้องห่วง ฉันตกลงกับแม่ไว้แล้วว่าให้ท่านยกพลพาเพื่อนๆ ไปเลี้ยงที่ร้านเราได้ฟรีตามสะดวก" วีรภัทราดักคอเพื่อน "แถวตึกนั้นเป็นอาคารสำนักงานเพียบไปหมด ทำเลดีอย่างนั้น แก่ห้ามโง่ปฏิเสธนะยะ"

"ใช่จ๊ะ" คุณหญิงยิ้มกว้างก่อนจะทำพ่านึกขึ้นได้ "จริงสิ แล้วตอนนี้ซิสพักอยู่ที่ไหน บ้านก็ขายไปนานแล้ว ยังไงมาพักกับแม่และลิที่บ้านนี้ดีกว่าไหม"

"คือตอนนี้ซิสอยู่ที่คอนโดฯ ของเพื่อน...ของเจ้านายเก่านะคะ" ชลินทรอธิบาย "กิลเบิร์ตเขามีคอนโดฯ ที่เมืองไทย พอเขารู้ว่าซิสจะลาออกกลับมาเมืองไทยก็เลยออกปากให้ซิสอยู่ที่คอนโดฯ เขาไปก่อนระหว่างที่ซิสยังหาที่อยู่ของตัวเองไม่ได้ แลกกับการช่วยดูแลคอนโดฯ ให้เขานะคะ"

"อิตากิลเบิร์ต เพื่อนพี่ชายที่เคยจับแกจนตอนหลังกลายเป็นเจ้านายเก่านะ" วิรัชตราทำหน้าที่ "ระวังเหอะแก อยู่ดีๆ อีตานิบินมาลั๊กหลับแกถึงเมืองไทยแล้วจะรู้สิ"

"นั่นสิซิส มาอยู่ที่บ้านแม่ดีกว่าลูก ห้องหับก็เหลือเยอะแยะ" คุณหญิงเลอลักษณ์มีสีหน้าไม่สบายใจเมื่อได้ยินข้อมูลเพิ่มเติมจากลูกสาว

"ไม่เป็นไรหรอกคะ ซิสไม่ได้ตั้งใจจะอยู่ที่คอนโดฯ เขานานอยู่แล้ว อีกอย่างซิสก็คุยกับกิลเบิร์ตจนเข้าใจชัดเจนแล้วล่ะว่าเราเป็นเพื่อนหรือพี่น้องกันจะดีกว่า" ชลินทรถลึงตาใส่เพื่อนสุดที่รัก

"เอางี้แล้วกัน เตียวพຽນนี้แกกับฉันไปตีกีที่จะทำร้านอาหารกัน จะได้รับตกแต่งให้มันเสร็จๆ ไป แล้วแกก็ค่อยย้ายไปอยู่ชั้นบนของตึก" ลูกสาวคุณหญิงเลอลักษณ์รีบเสนอเพราะกลัวสายตาของเพื่อนชี้ "เออ แกเอารถที่บ้านฉันไปใช้ก็ได้ ฉันใช้คัน แม่ใช้คัน เหลืออยู่คันหนึ่งพอดี ไว้แกซื้อรถของตัวเองเรียบร้อยแล้วค่อยเอามาคืน"

ชลินทรอำปากจะปฏิเสธ แต่ก็ต้องกลืนคำพูดลงคออย่างรวดเร็วเมื่อคุณหญิงเลอลักษณ์นับสนุนขึ้นมาทันที แถมยังเรียกให้เด็กกรีบใช้ไปเอากุญแจรถมาให้เธออีกต่างหาก

เฮ้อ เห็นทีจะต้องบริหารจัดการเอกสารต่างๆ ให้เรียบร้อย หาที่

อยู่ให้ได้ แล้วก็เจียดเงินเก็บไปซื้อรถเล็กๆ ไว้สักคันโดยด่วนเสียแล้ว
เรา ชลินทราได้แต่ทอดถอนใจอยู่คนเดียว

ณัฐภทรวงเกิดเด็กชายตัวน้อยผู้เป็นดั่งแก้วตาดวงใจมาหลายวัน
แล้ว เห็นความเปลี่ยนแปลงหลายอย่างเกิดขึ้นแต่เขาไม่ทราบสาเหตุ
"ไปโรงเรียนวันนี้เป็นยังไงบ้างครับ เหนื่อยไหม"
"ไม่เหนื่อยครับ สนุกดี" เจ้าตัวน้อยส่งยิ้มกว้างจนตาหยิกกลับ
มาให้

นี่แหละที่ว่าแปลก แต่ไหนแต่ไรพ่อกามก็จะได้รับเพียงรอยยิ้ม
และคำตอบว่าก็ดีครับ แต่หลายวันมานี้ลูกชายเขากลับยิ้มตาหยิพร้อม
คำตอบอย่างอารมณ์ดี จะไม่ให้คิดว่ามันแปลกได้ยังไง

"เอ ที่โรงเรียนของเฟิร์สมีอะไรดีๆ รีเพล่าครับ พักนี้ลูกพ่อถึง
ดูเราจริงจัง"

เด็กน้อยหยุดเหมือนคิดครู่หนึ่ง ก่อนจะหันตาสีแป้วมาบอก
"ก็...มีคุณครูคนใหม่ครับ ใจดีกับเฟิร์สมากเลย ตอนเย็นๆ เวลาเฟิร์ส
รอคุณพ่อมารับ คุณครูชีสก็จะมีมาอยู่เป็นเพื่อนครับ"

"คุณครูคนใหม่...คุณครูชีสชีสเหรอครับ" ชายหนุ่มหักพวงมาลัย
บังคับรถจากัวร์สุดหรูให้เลี้ยวเข้าโค้ง หากสายตาหรือลองอย่างใช้ความคิด
ชื่อคุ้นๆ เหมือนเคยได้ยินจากที่ไหนสักแห่งนานมาแล้ว แต่ในประเทศไทย
ไทยคนชื่อชั้กันก็เยอะแยะโดยเฉพาะชื่อเล่น บางที...เขาอาจจะคิดมาก
ไปเองที่รู้สึกคุ้นเคยกับชื่อนี้

"ใช่ครับ คุณครูใจดีมากเลย" เด็กน้อยย้ำอีกครั้งด้วยนัยน์ตา
เป็นประกาย ซึ่งแค่นั้นก็มากพอให้ชายหนุ่มหันกลับมายิ้มให้ร่างเล็กๆ
บนเบาะข้างที่นั่งคนขับ "ถ้าเฟิร์สมีพี่เลี้ยงนะ เฟิร์สอยากมีพี่เลี้ยงอย่าง
ครูชีส"

"ดีแล้วครับ เห็นเฟิร์สมีความสุข คุณพ่อก็ดีใจ ทุกวันนี้คุณพ่อ

เป็นห่วงเฟิร์สมาก กลัวมารับเฟิร์สเข้าไปแล้วเฟิร์สจะไม่มีคนอยู่ด้วยที่โรงเรียน"

"ก็...คุณพ่อกำลังยุ่ง แล้วจากที่ทำงานคุณพ่อกำลังมาโรงเรียนของเฟิร์ส รถก็ติดมากเลยไม่ใช่หรือครับ"

น้ำเสียงไร้เดียงสาที่ทำให้พูดจามีเหตุมีผลเป็นผู้ใหญ่เกินตัวนั้น เรียกรอยยิ้มอ่อนโยนจากชายหนุ่มได้ ญัฎฐ์ทรรักเด็กคนนี้เหลือเกิน รักจนเขาสาบานว่าจะปกป้องดูแลให้เด็กคนนี้เติบโตใหญ่อย่างไม่มีปมด้อยและจะทิ้งอดีตทั้งหมดไว้เบื้องหลัง

ช่วยดูแลน้องเฟิร์สจากบนสวรรค์ด้วยนะครับ พี่สาว พี่เขย...

เพราะคำบอกเล่าถึงคุณครูคนใหม่จากปากเด็กน้อยทำให้ชายหนุ่มคลายจากความวิตกกังวลอันมักจะเกิดเสมอในยามเย็นซึ่งเขาต้องผ่านการจรรยาอันแสนตึงตังไปรับลูกชายตัวน้อย แต่หลังจากที่มีคุณครูคนนั้นเข้ามา ถึงแม้เขาจะมารับช้าแค่ไหน เด็กชายก็ยังร่าเริง แฉมทำท่าไม่อยากจะกลับบ้านซะอย่างนั้น

หากวันนี้แปลกออกไป การไปดูงานนอกสถานที่ทำให้ชายหนุ่มสามารถแวะมารับเด็กน้อยได้เร็วกว่าปกติ...เร็วจนน่าตกใจถ้าเทียบกับเวลาเดิมที่ผ่านมา เพราะเด็กส่วนใหญ่ยังเล่นรอผู้ปกครองกันในสนามเด็กเล่นอยู่เลย

"ฮะ คุณพ่อน้องเฟิร์สใช้ไหมคะ" เสียงร้องทักดังขึ้น

ชายหนุ่มหันไปมอง และพบว่าเจ้าของเสียงเป็นหนึ่งในคุณครูโรงเรียนอนุบาลแห่งนี้ เขายิ้มให้ด้วยไมตรีจิต หากก็เกือบทุกครั้งที่ฝ่ายตรงข้ามจะต้องหน้าแดงระเรื่อขึ้นมาโดยไม่มีสาเหตุ ชายหนุ่มชินเสียแล้วกับเหตุการณ์แบบนี้ จึงเอ่ยถามต่อไปอย่างไม่ใส่ใจ

"น้องเฟิร์สเลิกเรียนแล้วใช้ไหมครับ"

"คะ อยู่ที่ห้องเรียนนะคะ จะให้ดิฉันไปตามให้ไหมคะ"